A°. 1841. N°. 30.

DINGSDAG, DEN 13^den APRIL.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 9 *April* 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 3den dezer maand, No. 470 | 401, is op verzoek van SARA JACOB CONTENT, Weduwe van wijlen DAVID SANCHES, aan haren minderjarigen Zoon MOZES DAVID SANCHES, geboren op den 3den Maart 1823, verleend, *Brieven van Handligting*, en zulks tot het uitoefenen van bepaalde regten van meerderjarigheid.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 9 *April* 1841.

(15973) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Colonie van den minderjarigen GEORGE LODEWIJK MENS FIERS SMEDING.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Mengelingen.

De Broek van den Bisschop.

(VERVOLG EN SLOT VAN No. 29.)

» Zijt gij gereed, mijne dochter? vroeg de Abdis, toen zij binnentrad. — » Nog niet, Mevrouw!" was het antwoord. — » Hoe zijt gij zoo lui?" hernam de Abdis, terwijl zij haren bril opzette, om het werk te bezigtigen » Maar de naad is immers digt? Of is dat alles niet?" — » Er zijn nog eenige knoopen aan los." — » Wij behoeven die niet vast te zetten. Overdrevene dienstvaardigheid is nooit goed." Dit zeggende, nam de Abdis de broek van Antonia's schoot, en wilde er mede heengaan. Antonia, die haren brief terug wilde hebben, sprong op, om de broek voor de Abdis te dragen; en hare beleefdheid was zoo groot, dat zij bijna geweld gebruikte; maar vruchteloos: de Abdis volgde, gelijk altijd, haren eigenen zin.

De volgende dag was toevallig de geboortedag des Bisschops, waarop hij een groot gastmaal gaf. De bekers gingen lustig rond, want Zijn Eerwaarde zag de gasten gaarne vrolijk; en hunne vrolijkheid begon vrij luidruchtig te worden, toen J o z e f de schrandere knecht, binnentrad, om zijnen meester een mandje met bloemen te overhandigen, dat door eenen onbekende was gebragt.

De Bisschop glimlachte, terwijl hij het fraai gevlochtene mandje beschouwde, en zeide: » Ik wenschte, dat ik zoo zeker was van eenen kardinaalshoed, als dat ik zeker ben, dat dit een geschenk uit het klooster is. Gij zult zien, Mijneheeren! hoeveel de eerwaardige zusters van mij houden. Ik ben overtuigd, dat ik onder deze bloemen een fraai geschenk zal vinden."

Hij wierp de bloemen uit het mandje, en vond iets, dat netjes in een wit papier was gespeld. Zegepralend hield hij dit pakje omhoog, en liet zijne gasten raden wat er in zou zijn. De meesten dachten dat het een of ander borduurwerk ten dienste van het altaar zou bevatten; en toen allen het raden moede waren, trok de Bisschop de spelden los, en ontdekte — zijne oude broek. Het schaterende gelach, dat de gasten aanhieven, bragt den Bisschop in het eerst zoo zeer van zijn stuk, dat hij volstrekt niet wist, wat hij van de zaak moest denken! Doch eene poos later werd alles opgehelderd, door Jozef een paar vragen te doen; en nu volgde er eene tweede uitbarsting van gelach, waarmede de Bisschop van goeder harte instemde.

Den volgenden morgen kleedde de Bisschop zich aan, met voornemen om zich naar het klooster te begeven, en de ergerlijke vergissing op te helderen, waartoe de onnoozelheid van zijnen bediende aanleiding had gegeven. Hij besloot de bewuste broek aan te trekken, als eene soort van compliment aan zijne eerwaardige kleedermaakster. Toen hij zijne beurs in een der zakken wilde steken, voelde hij een opgevouwen papier » O die ondeugende nonnen!" dacht hij: » zij hebben er mij eene rekening bij gezonden." Maar toen hij het papier opengevouwen had, las hij het volgende;

» Lieve F r e d r i k! — Schep moed. Ik heb een middel gevonden om den Bisschop eene dienst te bewijzen. Het is jammer, dat die zoo gering is. Hoe vindt gij dit? Ik ben naaister van Zijn Eerwaarde geworden, en mijn eerste werk is geweest, eene zwarte zijden broek te verstellen. Beproef of gij hem te spreken kunt krijgen, en zeg hem hoe veel hij mij te danken heeft, zonder dat hij het weet. Verzoek hem, om zijne naaister te betalen, door haar te bevrijden uit, . . ."

Het geschrift ging niet verder. De goede Bisschop lachte nog eens over de komieke stoutheid zijner naaister, en besloot haar te betalen, gelijk zij verlangde. Nadat hij de Abdis om verschooning had verzocht voor de vergissing van zijnen bediende, liet hij A n t o n i a voor zich komen, die terstond bekende, dat zij den brief had geschreven, en te gelijk, hoe weinig roeping zij voor het kloosterleven gevoelde. De Bisschop, die, gelijk wij zeiden, een goed man was, wist zijnen invloed bij de ouders van A n t o n i a zoo wel aan te wenden, dat zij kort daarop het klooster verliet, en met haren F r e d r i k in het huwelijk trad.

Tot haren dood toe, zeide zij, dat zij het geluk van haar leven aan een getornden naad van eene zwarte zijden broek te danken had.

Coquetterie.

De mannen zijn gewoon te schimpen op de coquetterie der vrouwen. Zij zijn daarin gelijk aan die afgerigte schelmen, die, te midden van het gedrang des volks, luide schreeuwen: » Houdt den dief! Houdt den dief!" om daardoor de omstanders de oogen te verblinden, zoodat zij niet op hunne roofzuchtige vingers kunnen zien.

Coquetterie, overdreven zucht om te behagen, vindt men bij het sterkere nog meer dan bij het schoone geslacht. Den bespottelijken hoop van *soi disant* mannen daargelaten, die met elke vrouwelijke coquette wedijveren in het vertoon maken van nette voeten, witte tanden, bevallige houding, blanke handen en wat dies meer zij, treft men ook eene menigte van wezenlijken mannen aan, die op eene geheel eigenaardige wijze coquetterij bedrijven.

Menigeen pleegt coquetterij met Godsdienstigheid; menig ander daarentegen met ongodsdienstigheid. Niet zelden zijn mannen coquet met hunne lidteekens, op het strijdveld bekomen, — met de verzen, die zij hebben gemaakt, — met de reizen, die zij hebben gedaan, — met den fijnen wijn, dien zij schenken, — met hunne liefde-avonturen, — met de poetsen, die zij menigeen hebben gespeeld, — met nalatigheid in hunne kleeding, — met de vreemde talen, die zij kennen, — met hunne geleerdheid, — met hunne paarden en honden, — met hunne verzamelingen van boeken, penningen, oudheden, enz., — met hunnen ingebeelden vrouwenhaat, — met hunnen ongebreidelden hartstogt voor de vrouwen, — met hunne liefde voor kinderen, al zijn die ook nog zoo onbeminnelijk; — met hun gevoel voor de Natuur, — met hunnen persoonlijken moed, — met hunne ligchaamssterkte, — met de zwakheid van hun gestel, en met ontelbaar andere dingen meer.

Zwijg derhalve, o mannen! de Dames het verwijt te doen van coquetterie!

De vrouw, overeenkomstig met hare natuur, werkt slechts door te behagen tot buiten hare vrouwelijke spheer: de zucht om op zijne medeschepselen invloed uit te oefenen is toch elke menschelijke borst ingeplant. Kan het dan verwondering baren, dat wezens, wier teederder bewerktuiging elk verlangen der ziel helderder afspiegelt, in de uitingen hunner begeerten menigwerf de maat te buiten gaan?

De man weet, dat men naauwkeurig op hem let. Hij staat in betrekking tot het openbaar maatschappelijk leven: hij is *actief*. De betrekking der vrouw is zuiver *passief*. Op haar wordt alleen maar gelet, wanneer zij door schoonheid en bevalligheid, in het oog valt.

Het gevoel van onbeduidendheid is een al te drukkende last, om door ijdele harten geduldig te kunnen worden gedragen. De man integendeel is steeds van het gevoel zijner beduidendheid doordrongen. De gemeene soldaat heeft daarop even goed zijn trots als de veldheer: — De simple handwerksman even goed als een R a p h a ë l Pleegt dus het mannelijk geslacht coquetterie met bijzaken, dan valt dat te meer in het oog, en het is des te onverklaarbaarder.

Het onbegrijpelijkste van alles is de coquetterie met het voorgeven van ongeschiktheid, bij zorgvuldige verberging van groote verdiensten. Men hoort vaak mannen van geest en verstand zich *quasi* beklagen, dat zij zoo slecht te paard zitten: — grondig ervarene musici, dat zij geene stem hebben om te zingen: — groote geleerden, dat zij niet kunnen jagen: —

zwaar gebaarde krijslieden, dat zij de guitar niet bespelen kunnen. — Met deze lievelingsgrillen drijft men coquetterie, terwijl men zijne deugdelijke eigenschappen, door natuur en opvoeding verkregen, in de schaduw stelt. —

Het » *Nosce te ipsum!*" (ken uzelven!) is eene moeijelijk te leeren wetenschap. — Elk heeft zijne coquetterie, maar elk op eene andere wijs. Welligt pleegde zelfs de opsteller van dit stukje coquetterie, terwijl hij de coquetterie afschilderde.

De Twee Trappisten.

» De gevangenis, waartoe wij onszelven verwijzen, is geene gevangenis," zegt een beroemd Engelsch schrijver Wordsworth. Er bestaan veele voorbeelden van menschen, die vrijwillig een lijden op zich hebben genomen en gedragen, waaronder, zoo hun dit door anderen was opgelegd, de natuur had moeten bezwijken. Het beroemde klooster van la Trappe heeft de wereld het voorbeeld van een stelsel van strenge zelfverloochening aangeboden, bij hetwelk vergeleken het ijsselijke van genen kerker dragelijk, ja zelfs ligt moet schijnen, en hetwelk toch met eene vastberadenheid, die niets kon doen wankelen, werd aangenomen, en met onvermoeide standvastigheid werd volgehouden.

Kort na dat graaf Albergotti zich van de wereld had afgezonderd, kwam een zijner liefste en hoogstgeachte vrienden hem bezoeken; maar hij wilde hem niet te woord staan. De ander, een vriend, gelijk men er na den fabelachtigen heldentijd geen zou verwachten aan te treffen, wilde liever zichzelven aan den strengen regel van het klooster onderwerpen, dan voor altijd van zijnen vriend gescheiden zijn, en liet zich tot lid der broederschap aannemen. Maar gedurende de reeks van jaren die te zamen in het klooster doorbragten, hief de Graaf geene enkele maal zijne oogen op, om zijnen vriend aan te zien.

Omtrent honderd en vijftig jaren geleden, leefden er in la Trappe een monnik, die zelf daar opziens baarde door den ijver zijner godsvrucht en gestrengheid van zijne afzondering. Hij liet zich regelmatig bij het altaar vinden, was anders altijd in zijne cel, had gedurende de twintig jaren, welke hij in het klooster had doorgebragt, nooit iemand een woord toegesproken, en was nooit de cel van eenen broeder binnengetreden. Hij was oud, en werd zwak en ziekelijk; maar hoewel zijn toestand rust, oppassing en koestering vorderde, verzuimde hij nooit de ochtenddienst in de kapel bij te wonen, en vergunde zichzelven geene de minste afwijking van zijnen strengen leefregel.

Op zekeren morgen stond hij op, en gevoelde zich veel zwaker dan anders. Het kwam echter niet in hem op zich aan zijne gewone godsdienstpligten te onttrekken; en vóór den dageraad begaf hij zich naar de kapel, om zijn gebed te doen. Toen hij terugkeerde, had hij moeite, om zijne cel weder te bereiken. Met wankelende schreden trad hij binnen, en strekte zich uit op zijn bed, dat, gelijk alle bedden in het klooster, uit eene harde plank bestond, zonder eenig ander dek dan eene deken. Hij had zich nedergelegd, om te sterven; maar het scheen, dat zijne ziel niet gerust was. Binnen weinige oogenblikken werd de deur geopend, en de bewoner der cel naast de zijne trad binnen. Het was de eerstemaal in twintig jaren, dat een ander dan de eigenaar dien drempel betrad; maar de indringer scheen niet onwelkom te zijn. Het was een monnik, die bijna even lang als de ander in het klooster had vertoefd; doch hoewel zij al dien tijd naast elkander hadden gewoond, en elken morgen, middag en avond te zamen naar de kapel waren gegaan, hadden zij elkander nog nooit aangezien, of een woord toegesproken.

Hij trad de cel binnen en naderde den stervende.

(Vervolg en slot hierna.)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, de Engelsche Schooner Mary, Kapt. A. Meldrum, van Demerary, hebbende 9 dagen reis.

Advertentiën.

Transporten.

(8971) Den 5den April 1841. J. H. MATTHIJS, aan H. M. WHITE, van de *helfte* in het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Oude Wijk La. D. No. 4846 en Nieuwe Wijk La. E. No. 257 | 258.

Idem. H. M. WHITE, aan J. H. MATTHIJS, van de *helfte* in het Huis en Erf, op den hoek van de *Prince-* en *Zwartenhovenbrugstraten*, Oude Wijk La. D. No. 837 en Nieuwe Wijk La. E No. 263.

Idem. Dezelve, aan denzelve, van ¼ in het Erf en daarop staande Gebouwen, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Oude Wijk La. D. No. 482 en Nieuwe Wijk La. E. No. 255.

Idem. SOESMAN & DE LEON, aan C. CORNELISSEN, van het Huis en Erf, aan de *Watermolenstraat*, Oude Wijk La. B. No. 21 en Nieuwe Wijk La. A. No 201.

Den 6den. A. E. HALFHIDE, aan JOHANNA van J. C. KOCK, van een stuk bloot Erf, aan de *Domineestraat*, Nieuwe Wijk La. C. No 35 en Oude Wijk La C. No. 110.

Den 8sten. P. VAN LEEUWEN, aan P. VAN LEEUWEN Jr. (*nu Boedel*), van het Erf, en daarop staande Gebouwen, aan de *Graven-* of *Soldatenstraat*, Oude Wijk La. D. No. 41 en Nieuwe Wijk La. B. No. 17.

Hypotheken.

Den 31sten Maart J. F. HALFHIDE com. ux., 1ste Hypotheek, ten behoeve fungerende WEESMEESTERS, voor diverse Minderjarigen, en te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Groote Dwarsstraat*, Nieuwe Wijk La. D. No. 127 en Oude Wijk La D. No. 704.

Den 8sten April SANTJE van GEIJER, 1ste Hypotheek, ten behoeve ALFRED J. H. BERTHOUD, en te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Wagenwegstraat*, La. B. No. 106 Oude Wijk en La. A. No. 254 Nieuwe Wijk.

Paramaribo, den 10 *April* 1841.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,

A. VAN MEERTEN.

(15989) De fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen na den 15den dezer, aan de Crediteuren van de Boedels WILLEM JACOBUS PANTEROER, AUGUST WILLEM GRAEVE, JOHANNA MARIA WILHELMINA MATHOURNE, JOHANNA MARIA ANDRESA HOFBERR en JOHANNA MARIA CHRISTINA HENCKE, de hun competerende Penningen uitbetalen.

Paramaribo, *den* 9 *April* 1841.

De fungerende Curators voornoemd
J. O. N ENGELBRECHT.
CHs. LIONARONS.

Fungerende CURATORS zullen op Donderdag den 15den dezer, des namiddags ten *vier* ure, in het lokaal van het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester M. A. REIJSER, publiek doen verkoopen:

De *GOEDEREN*, gevonden in de volgende *desolate* Boedels, als: JOHANNA MAGDELENA KONING, HENRICH GOTTLIEB JUNGE, WILLEM ALEXANDER S. VAN MAARSSEN, SUSANNA JACOBA A. van NEIJTSCH, MOZES ROBLES DE MEDINA, JACOB ISR. GOMPERTS, JOHANNES GOSEN, RAPHAëL DE PINA, GEORGE N. WOHLFART, ABRAHAM H. FERNANDES, VOLKERT JAN HALM, PHILIDA van BELLINGWOUD en JOHANNES W. van VAN DE VIJVER.

Mede:

Een *O P S T A L*, op het Erf La. E. No. 382, aan de *Ladesmastraat*; behoorende tot den opgemelden *desolaten* Boedel van PHILIDA van BELLINGWOUD.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen gevonden zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, *den* 8 *April* 1841.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
Weldadigheid.

VERGADERING van het *HOOFD-BESTUUR* en de *onderscheidene COMMISSIEN*, op HEDEN avond ten *half acht* ure in de Loge *Concordia*.

Paramaribo, *den* 13 *April* 1841.

(15988) Het heeft den Almagtigen GOD behaagd, op den *achtsten* dezer, des morgens om *vier* uren, tot zich te roepen, mijn hartelijk geliefde Echtgenoot, de WelEdel Gestrenge Heer ADAM CAMERON, in leven oud Raad in den Edel Achtbaren Hove van *Politie en Criminele Justitie* dezer Kolonie.

Paramaribo den 10 *April* 1841.

Wed. ADAM CAMERON,
Geb. VAN HALM.

(15984) Heden overleed in den ouderdom van ruim 28 jaren, Vrouwe LOUISE CAROLINE REMIJ, beminde Echtgenoot van

Mr. J. F. BRUNINGS.

Paramaribo den 10 *April* 1841.

To bekomen bij

P. DUBUS:

POUILLAC, St. ESTEPHE, MONFERRANT PROVENCE WIJN in oxhoofden, CHAMBERTIN en MUSCAAT WIJN in kisten van 12 flesschen, VRUCHTEN op BRANDEWIJN, SMEER- en SPERMACETIE KAARSEN, enz. GROF ZOUT in vaten, DARPANNEN en TIGCHELS, enz.

(15990)

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd tweedeks Barkschip *Maria Frederica*; Kapt. K. B. de Weerd. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 15 April.

Het gekoperd driemast Galjootschip *Paramaribo*, Kapt. Johan Christoph Töpper. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.